



Адной з галоўных тэм Вялікага посту з’яўляецца прабачэнне.

У гэты літургічны перыяд Божае слова скіроўвае позірк вернікаў на міласэрнае прабачэнне іх грахоў і правін Панам, а таксама на неабходнасць шчырага даравання ран бліжняму.

Ці існуе хоць адна асоба, якая б не спазнала ў сваім жыцці пачуцця крыўды?

Многія церпяць з-за таго, што іх родныя, блізкія, сябры са школы, універсітэта ці працы, людзі на вуліцы і ў розных установах дрэнна да іх адносяцца. На жаль, на кожным этапе жыцця – у дзяцінстве, маладосці, дарослым узросце і ў старасці – чалавеку наносзяць большыя ці меншыя раны. Што рабіць з крыўдамі?

Дзе і ў каго шукаць суцяшэння і палёгкі ў перажываемым цяргенні?†

Прыклад дасканалага прабачэння

Спачатку хачу расказаць пра Чалавека, які стаў ахвярай закону. Ілжыва абвінавачанага на несправядлівым судзе, Яго неправамерна асудзілі на смерць. Гэта былі цяжкія і палітычна неспакойныя часы, таму прысуд трэба было ажыццявіць як мага хутчэй. Напалоханыя вучні пакінулі свайго Настаўніка, толькі Маці і некалькі Яго сяброў засталіся побач. Адчуваючы пакутлівы боль і адрынутасць, Езус сказаў: “Ойча, прабач ім, бо не ведаюць, што робяць” (Лк 23, 34). Пасля чаго сканаў.

Хрыстос паказаў нам, што трэба рабіць з уласнымі крыўдамі і крыўдзіцелямі – прабачаць. Ён выразна падкрэслівае гэта, пакідаючы апосталам малітву “Ойча наш”: “...І адпусці нам правіны нашы, як і мы адпускаем вінаватым нашым”. Заўважым, што Божае прабачэнне залежыць ад таго, ці даравалі мы сваім крыўдзіцелям. Калі асоба свядома не хоча прабачыць, то нібы просіць: “Ойча, не прабачай мне, бо і я не хачу прабачыць майму бліжняму”.

Прабачэнне з’яўляецца адной з асноўных умоў, якія павінны спадарожнічаць малітве, каб яна была выслухана Нябесным Айцом. Калі мы не жывём у міры з бліжнімі, не можам нават наблізіцца да Бога. Езус гаворыць: “Таму, калі прынясеш дар свой да ахвярніка і ўспомніш там, што брат твой мае нешта супраць цябе, пакінь дар свой перад ахвярнікам і ідзі спачатку памірыся з братам сваім, а тады прыйдзі і прынясі свой дар” (Мц 5, 23–24). Гэта зразумелае патрабаванне: калі мы хочам быць хрысціянамі, павінны прабачаць. Але як? Што павінны рабіць, калі рана так баліць, а пачуццё крыўды настолькі жывое, што мы не ў стане прабачыць? Ці калі не здолеем прабачыць, хоць усім сэрцам гэтага прагнем, ужо ніколі не зможам ускласці на алтар свой дар?

Шлях да прабачэння

Дарога да прабачэння і аздараўлення ад пачуцця крыўды

Аўтар: Кс. Аляксандр Сямінскі
10.03.2019 00:00

